KERK & leven
Weekblad van Otheo

bpost
PB-PP | B-331
BELGIE(N)-BELGIQUE

36 2026
WEEKKRANT
2 SEPTEMBER
JAARGANG 87
EDITIE 4330

P900720
AFGIFTEKANTOOR:
2099 ANTWERPEN X
AFZENDER:
HALEWIJNLAAN 92
2050 ANTWERPEN

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

AFSCHEID DEKEN PATRICK

"Dank voor je Blijde Boodschap"

Kristin, voorzitster van de kerkfabriek van Terbank, richt zich na de viering tot deken Patrick (c) Wim Vd Smissen

Deken Patrick gaat voor in de viering van de Hemelvaart van Maria (c) Wim Vd Smissen

Beste Patrick

Ik weet het, je wou dit zo stilletjes mogelijk laten verlopen: je afscheid uit onze parochie, uit de federatie, uit Leuven. Maar je was hier nu eenmaal deken. En dus blijft je vertrek niet onopgemerkt. Maar maak je geen zorgen, ik hou het kort.

Sinds 2019 konden wij kennismaken met een betrokken herder voor onze gemeenschap. Door te praten met de mensen die je werden toevertrouwd bouwde je een brede gemeenschap uit.

Een toast op de voorbije jaren en op wat nog komen zal! (c) Wim Vd Smissen

Steeds deed je een oproep tot verbondenheid ook tussen de verschillenden geloofsgemeenschappen binnen de federatie. Je getuigde van je vele gesprekken en ontmoetingen in vlot geschreven artikels in Kerk en Leven. Zo deelde je met anderen wat je had beroerd en verspreidde je de Blijde Boodschap ook met je pen.

Dank voor de vele vieringen waarin je voorging.Vieringen met kinderen kregen een zeer persoonlijke benadering. Je plooide je rijzige gestalte naar hun formaat en vertaalde rustig met je warme stem en in verzorgde taal de Bijbelverhalen naar hun leefwereld.

Het verouderende en krimpende priesterbestand bezorgde je de nodige kopzorgen. Hoe krijg je alles georganiseerd als er steeds minder mensen beschikbaar zijn. Je fietste met je elektrische fiets van hot naar her om aanwezig te kunnen zijn op zo veel mogelijk vergaderingen en bijeenkomsten, als voorzitter of als waarnemer “van rechtswege” heet dat dan. Je apprecieerde de vrijwilligers, die vele helpende handen in de parochies, die je dan uitnodigde voor de zomerse barbecue in de mooie ruime tuin van de pastorie te Heverlee.

Beste Patrick
Zeven jaren zijn voorbij gegaan. Zeven is een Bijbels getal. Het waren zeven goede jaren met jou als onze behoeder. Dank voor je vertrouwen, dank voor je Blijde Boodschap.
Het ga je goed met de zegen van de Heer.

Kristin Vandaele

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
abonnementen@otheo.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
contact@otheo.be
redactie@otheo.be
www.otheo.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK *& leven*** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties.

KERK *& leven* is een uitgave van Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@otheo.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON SINT-FRANCISCUS en EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 6 september 2026
23ste zo dh jaar
10 u Viering
Voorgangers: Mieke Cantineaux en Lieven Dries
Lector: Guido Lauwerier
Zang: Eddy van Espen
Orgel: Herman Baumers

Zondag 13 september 2026
24ste zo dh jaar
10 u Viering
Gedachtenis Paul Schollaert
Voorganger: Lieven Dries
Lector: François Barrette
Zang: Franciscuskoor
Orgel: Herman Baumers

SINT-ANTONIUS

Zondag 6 september
22ste zondag door het jaar A
11 u. viering met koor
Voorganger: Caroline Van Audenhoven
Assistent: Hilde Pex
Lector: Liliane Wagemans
Duiding: Caroline Van Audenhoven
Beelden: Leo Swinnen

Zondag 13 september
23ste zondag door het jaar A
11 u. viering met koor
Voorganger: Mirjam Van Lammeren
Assistent: Caroline Van Audenhoven
Duiding: Mirjam Van Lammeren
Lector: Eva Voets
Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10:30 u.
6 september
20 september
4 oktober
18 oktober
1 november
15 november
29 november
6 december
13 december
20 december
24 december(donderdag)

DON BOSCO-MEDITATIEGROEP

Don Bosco-meditatiegroep maandagavonden
van 20u tot 20u45 in ademtocht en van 20u.45 tot 21u.15 in Dessauvage (bar)

7 en 21 September
5 en 19 Oktober
2, 16 en 30 November
14 en 28 December

Fototentoonstelling 'Ruimte voor het onverwachte'

(c) Universitaire Parochie

Soms gebeurt het plots: een ontmoeting, een lichtval, een moment dat zich niet laat plannen. Het onverwachte breekt binnen in onze routines en opent een nieuwe ruimte – een ruimte waarin iets kan verschijnen dat we niet hadden voorzien.
Fotografie is bij uitstek een kunst van het wachten, het kijken en het ontvangen. Een foto kan het vluchtige moment bewaren waarin het onverwachte zich aandient: in een landschap, een gebaar, een ontmoeting, een schaduw, een blik.
Vanuit deze invalshoek organiseert de Universitaire Parochie een fototentoonstelling rond het thema van 'ruimte voor het onverwachte'. De foto's werden gemaakt door studenten en personeel van KU Leuven en door parochianen van de Universitaire Parochie.

Wanneer? Nog tot en met 30 september 2026 - dinsdag tot en met zondag telkens van 13.30 tot 16.30 uur.
Waar? Sint-Jan-de-Doperkerk, Groot Begijnhof Leuven
Vrije toegang

START SCHOOLJAAR

Gesprek met een leerkracht op pensioen: “Vroeger volstond het om je leerstof grondig te zien”

(c)MK

In de voorbije vakantiemaanden dook het onderwijs regelmatig in de nieuwsberichten op. Zeker vanaf half augustus voelden ouders en kinderen maar vooral directies en leerkrachten 1 september naderen. Hoopvol klonk het bericht dat onderwijsvacatures makkelijker ingevuld raken en dat de jaren van een schrijnend leerkrachtentekort voorbij zijn. Meteen voegde een geïnterviewde directeur eraan toe dat steeds vaker gepensioneerde leerkrachten de leemtes helpen opvullen. Hij gaf het voorbeeld van een 78-jarige die tot ieders tevredenheid in zijn college een vervolg aan zijn onderwijscarrière breit.
Ria Brys is ook zo’n idealiste die haar ervaring als lesgever blijft inzetten. Bij de start van het nieuwe schooljaar gingen we met haar in gesprek. Ze vertelde honderduit over haar onderwijsverleden en over haar engagement na haar 65.

“Voor een vrouw ben je een toffe leerkracht”
Ria studeerde bachelor wiskunde aan de KUL en regentaat wiskunde-fysica-chemie in Paridaens. Op ieder niveau van haar opleiding verkondigde ze dat ze later les wilde geven: in de kleuterklas wou ze kleuterjuf worden, in de lagere school onderwijzeres, in de middelbare leerkracht secundair onderwijs. Die motivatie bracht haar in de regentaatsopleiding en werd een echte passie eenmaal aan het werk. Het begon met deeltijdse jobs in Leuvense scholen tot ze 37 jaar lang voltijds les gaf in de Ziekenhuisschool van UZ Gasthuisberg. Daar legde ze zowel moeilijke wiskundige problemen en fysicavraagstukken uit aan tieners uit vijf en zes, als handvaardigheden aan leerlingen uit technische richtingen en doe-vakken aan kinderen uit het bijzonder onderwijs. De afwisseling was leuk, vooral het zoeken naar interesses bij kinderen die in het normale onderwijscircuit geen aansluiting (meer) vonden, gaf veel voldoening. Ze kreeg bovendien, dankzij de sponsoring van Technopolis, de kans om een DOE-lokaal uit te bouwen met een werkbank, een frees en alle mogelijke gereedschappen. Zo kon ze via kleinschalige houtbewerkingsprojecten kinderen een succeservaring bezorgen. Ze zocht uit wat bij welk kind paste en legde de uitgeschreven cursussen in begrijpelijke taal uit. Al die inspanningen ontlokten ooit bij één van de kinderen: “Voor een vrouw ben je een toffe leerkracht”. Ria denkt er met veel plezier aan terug.

Toegenomen druk
Toen Ria 65 werd had ze het liefst nog enkele jaren in de Ziekenhuisschool gebleven maar toen dat niet kon, ging ze in het schooljaar ’24-’25 aan de slag in het St.-Albertuscollege in Haasrode. Ze gaf er voornamelijk wiskunde aan de eerste graad. De overstap was groot. Na de individuele aanpak in de Ziekenhuisschool en de grote variëteit aan vakken was het klassikaal één vak geven een enorme verandering. Ook al maakte ze eerder kennis met de toegenomen druk voor leerlingen en leerkrachten, de tsunami aan nieuwe dingen vroeg veel van haar. Positief was het opnieuw voor een klasgroep staan, een klas bovendien met gezonde kinderen waarvan het overgrote deel geen extra zorgen nodig had. Dat extra jaar verzoende haar met haar pensioen en maakte de overgang milder.
Moeilijk daarentegen waren de vele, vooral administratieve, taken. Vroeger was het simpel: als leerling had je een schrift waarin je zelf noteerde en een leerboek. Daarin vond je de leerstof die je moest kennen voor de examens. In een klasagenda noteerde je het lesonderwerp, de taken en de toetsen. Nu is het voor leerkrachten en leerlingen een pak moeilijker: terwijl het eertijds voor een leerkracht volstond om de leerstof grondig te zien, moet die nu een digitale agenda invullen, gedetailleerde lijsten maken van wat de leerlingen op welke manier moeten kennen en kunnen, filmpjes posten, links naar websites vermelden en extra oefeningen opmaken… Op Smartschool is de kluwen aan informatie voor vele leerlingen verwarrend en overdadig. De digitalisering heeft zeker voordelen en kan niet teruggeschroefd worden maar meer maat zou iedereen ten goede komen.
Komt daarbij de ondersteuning bij het maken van een studieplanning en de studierichtlijnen. Heel nuttig maar tegelijk maakt ze leerlingen ook onzeker en afhankelijker van hulp. In die mate zelfs dat ze niet beginnen studeren vooraleer de overzichten, de planning en de richtlijnen online staan.

Kartontechnieken
Ook na haar pensioen blijft Ria les geven. Zo is ze vrijwilliger bij Auxilia waar ze wekelijks een leerling bijles geeft en helpt met huiswerk. Verder geeft ze 1 uur per week les in de Techniek- en WetenschapsAcademie (TWA), een initiatief van UCLL dat voor een groot deel met vrijwilligers werkt. Tijdens de naschoolse opvang geeft ze 6 weken lang in een Leuvense school ‘kartontechnieken’, houtbewerking voor lagereschoolkinderen en STEM-experimenten aan kleuters. De uitgeschreven lessen en de daarvoor benodigde materialen, gesponsord door de stad Leuven, worden in pakketten aan de leerkrachten/vrijwilligers ter beschikking gesteld.
Hoe lang ze haar ervaring als leerkracht nog wil inzetten, kan ze niet voorspellen. Voor de rest zijn haar weken ook goed gevuld: ze bezoekt haar hoogbejaarde, kranige mama, zorgt twee dagen voor de kleinkinderen, doet vrijwilligerswerk in de parochie van Terbank, zingt in een koor, danst bij een volksdansgroep, wandelt in een Nordic Walkinggroep… Wie doet het haar na? Dank je wel, Ria, voor zoveel enthousiasme en voor jou en alle leerkrachten een goeie start van het nieuwe schooljaar!

Maria Kwanten

Ik wil je zien glimlachen

Vorige week was ik – het zal u verwonderen – in Rio de Janeiro. Niet voor het carnaval, niet voor het strand, niet voor de caipirinha of de gekoelde kokosmelk, maar voor een congres.

Toegegeven, er zijn lelijker plekken in de wereld om samen te komen… Nog nooit eerder was ik in Zuid-Amerika. Brazilië blijkt een hele wereld in één ontzaglijk groot land. Ik zie er, tijdens dit korte bezoek, slechts een glimp van. Niettemin, genoeg om meteen de even ontzaglijke tegenstellingen waar te nemen.

Als ik het u positief schets, dan gaat het om een ontzettend kleurrijke stad, met kleurrijke mensen, eclatante vreugde en heel veel muziek. Prachtige stranden, hoge, rotsachtige bergen en luxehotels, het mythische Copacabana Palace op kop, en in wit-zwarte blokjes geometrisch gelegde trottoirs. En met het wereldkampioenschap voetbal in aantocht is de supporterskoorts in nationale trots in vlag en wimpel al volop voelbaar.

Maar evenzeer moet ik u vertellen over de ontzettend drukke straten, over miezerige en slecht onderhouden huizen, met graffiti bespoten gevels, of nog erger, over de favela’s - op elkaar geplakte huisjes die veeleer
krotten zijn -, met afgebladderde muren, buiten- en loshangende elektriciteitsdraden, vensters die niet meer sluiten, stinkende riolen, oude auto’s zomaar langs de weg. En, constant, héél veel lawaai.

“‘Quero te ver sorrir’, Ik wil je zien glimlachen.”
Op een dag wordt het contrast pijnlijk concreet. In het congresprogramma is er een culturele namiddag ingepland. We bezoeken de kleurrijk betegelde trappen van Selarón en dwalen nadien wat door de naburige wijk die Lapa genoemd wordt. Kleurige huizen, winkelstalletjes, muziek en héél veel graffiti. Of u het allemaal kunst wil noemen, hangt van uw smaak af. Veel ervan oogt slordig en maakt de oude gevels wat troosteloos in hun vergane glorie.

Echter, er is één tekening die me opvalt, heel knap gemaakt. Op een grote muur op de gehele zijkant van een gebouw prijkt de tekening van een kind: een blij, lachend Braziliaans kind, met de fiere kleuren van groen en geel. Het houdt zelf een graffitispuitbus in de hand. En er staat een tekst bij: Quero te ver sorrir, ‘Ik wil je zien glimlachen’, zegt het lachende kind. En inderdaad, dat is het effect. Nog voor ik de tekst zie, glimlach ik, samen met het uitbundig lachend bruine gezichtje, vol Braziliaanse vreugde en trots.

Dezelfde avond loop ik vanuit het hotel nog even naar de winkel om wat water. Over de wit-zwart geblokte steentjes, doorheen de straat waar ook ’s avonds laat nog auto’s toeteren en muziek blijft klinken. En daar langs de kant, op een oud stuk rode stof, als het ware genesteld tegen een rolluik dat dicht is, zitten drie kinderen. Een tienerjongen, zijn iets jongere zus en hun kleine broertje, dat klaaglijk zeurt en huilt. Grote broer omarmt hem beschermend; de zus kijkt bezorgd. Ze hebben niets en lachen niet; ze bedelen. Een uitgestrekte hand, een bede om comida, wat eten.

Ik heb geen cash bij—was met mijn creditkaart op weg naar de winkel —en beduid met een hulpeloos gebaar
dat ik niets heb. Maar het laat me niet los. Ik stap door en koop in de winkel twee zakken vol: brood, wat koekjes, bananen en druiven, een fles frisdrank, … Ik loop terug en hoop dat ze er nog zitten. Ik geef hen de twee zakken en krijg, met verwonderde ogen, een herhaald multo obrigado. En ik wil zeggen: quero te ver sorrir, maar niet alleen maar vandaag…

Tekst en foto ©Bénédicte Lemmelijn gepubliceerd op otheo.be op 4 juni 2026

De Preekstoel - Een sterk gevoel van verbinding en een veilige geborgenheid

Het moet één van de grootste dieptepunten uit het leven van Kristien Hemmerechts zijn geweest: die nacht dat ze helemaal alleen in paniek raakte. Ze had borstkanker en hoe het verder zou gaan was ongewis. De eenzaamheid leek haar op te slokken toen ze zich plots fysiek gedragen wist. Een sterk gevoel van verbondenheid overviel haar en ze wist: het komt goed, wat er ook gebeurt, ik ben veilig.

Pas jaren later verbond ze deze ervaring met het idee van een beschermengel, en met het Christelijk geloof. Dat gebeurde toen ze op een dag ‘al stoemelings’ een kerk binnen wandelde en zich daar, tot haar grote verbazing thuis voelde. Rationeel kan ze dat niet verklaren en aanvankelijk schaamde ze zich daar zelfs een beetje voor. Het beeld dat anderen van haar hadden, en dat ze ook van zichzelf koesterde, was dat van de kritische rebel, die de deur van de kerk hard achter zich had dichtgesmeten. Een ‘afvallige’ was ze, die zich had bevrijd. Wat er nu gebeurde kon ze niet verklaren.

Dat is dus de sprong naar het geloof. Onverwachts klopte God aan haar deur, en ze opende die opnieuw. ‘Het is zo, omdat het zo is’, vertelt Kristien, ‘ik heb het niet gezocht, het is me overvallen en ik ben gevolgd ‘.

Vervolgt hiernaast

Vervolg van "De Preekstoel"
Natuurlijk spreken vrienden haar aan op deze toch wel radicale ommekeer. ‘Geloof je dan alles?’, vragen ze verbaasd: ‘De verrijzenis? Het laatste oordeel? Alle dogma’s?’. Voor Kristien Hemmerechts gaat echter het niet zozeer om geloven, maar vormen vertrouwen en verbondenheid de essentie. De energie ‘van boven’ verbindt haar immers ook met de mensen om haar heen. Het begrip ‘naastenliefde’ vindt ze daarbij zeer inspirerend. In een wereld waarin ‘zelfzorg’ het belangrijkste lijkt, is die verbondenheid met de ander precies wat we nodig hebben.
Haar moeder zei na deze ommekeer: ‘Je komt van ver’, en dat is ook zo. Kristien deed de deur opnieuw open en ontdekte mooie mensen, een sterk gevoel van verbinding en een veilige geborgenheid. Ze vertelde er met veel vuur over op onze preekstoel en dat leidde nadien nog tot fijne gesprekken op de receptie in de pandtuin. Al stelden wij met haar vast hoe lastig het is om geloof en vertrouwen rationeel te verklaren. Kristien Hemmerechts leerde ons vooral dat dat niet erg is, en dat de mooiste dingen in het leven ons gewoon overkomen, als we onze vooroordelen kunnen loslaten en met frisse blik kunnen kijken naar iets wat we dachten te kennen.
Tekst © Jacqueline Van Leeuwen
Foto’s © Dirk Motmans

Sleutels...

PREEK 21STE ZONDAG DOOR HET JAAR A 23-24 augustus 2014

Anne Coussement - Pastor AZ Delta - Roeselare

Sleutels...

Je hebt er van soorten. Aan mijn bundeltje hangen er een paar heel gewone waar ik mijn huis en thuis mee afsluiten het liefst even vaak mee open maak...Een kleintje om mijn fiets op slot te doen zodat geen ànder ermee aan de haal gaat. Een biersleutel, altijd handig bij grote dorst, en één om mijn auto aan de praat te krijgen. En deze hier is van het flatje waar ons vader woont. Die sleutel van hem krijgen is allereerst een teken van vertrouwen: ik kan op elk moment binnen komen in de intimiteit van zijn plekje. Hij geeft mij ook verantwoordelijkheid, die sleutel: de opdracht om mee zorg voor va te dragen, om beschikbaar te zijn als er wat scheelt, en ànders ook...

Ze zijn er echt in alle maten en gewichten, de sleutels:van het broze gouden dagboeksleuteltje dat intieme geheimen bewaart tot de stoere verroeste kanjer om het kerkportaal te ontsluiten of die van de celdeuren zonder klink aan de binnenkant...-Gek ding eigenlijk, zo'n sleutel. Alleen maar een klein stukske ijzer, en toch kan je er de zwaarste deur mee open krijgen. Wie de sleutel heeft, heeft vrije toegang, hij kan binnen komen als hij dat wil én hij heeft de macht ook om anderen al of niet binnen te laten. En dan spreken we nog niet van die ontelbare àndere soorten sleutels: steeksleutels, ringsleutels, dopsleutels, Engelse of inbussleutels... Voor elk vijzeke of moerke dat los zit of vast bestaat er wel een passende sleutel! En dan zijn we nog de sol- of fasleutel van de muzikant vergeten die hem compleet àndere liedjes laat zingen...

Ik vraag me af, lieve mensen: de sleutels uit de twee verhalen die we net hoorden, die van Eljakim en die van Petrus, wat voor sleutels zouden dàt geweest zijn? Stokoude verroeste exemplaren van al even verroeste sloten op deuren die al veel te lang gesloten bleven? Sleutels dus die om dringende renovatiewerken vragen in de kerk en in de wereld? Zijn het passe-partouts misschien, lopers die àlle poorten en vensters openen, frisse wind laten waaien, die iedereen vrij maken en welkom heten? Of zijn het van die kleine, venijnige sleuteltjes die passen op de 1001 vakjes waarin je mensen veilig op kan sluiten? Is het een kruissleutel om de bouten van 'vastgelopen', lekgereden pechvogels los te wrikken, weer in beweging en op de sporen te krijgen? Of is het de sleutel van een geheimschrift, de code om bij de schat uit te komen, waardoor de puzzelstukjes plots in elkaar lijken te passen, en er een nieuw licht valt op de mensen en de wereld en de dingen? Wat voor sleutels zouden dat toch geweest zijn? Van Eljakim weet ik het niet zeker, maar die sleutels van Petrus waren in elk geval niét van een sleutel-op-de-deur-kerk, zo'n kant-en-klaar-en-opgepoetst geheel... Hij had nog flink wat sleutelwerk aan die kerk, onze Petrus, maar hij had ne goeien alaambak meegekregen, en 't was de zoon van een timmerman die hem de stiel had geleerd. Hij kon er dus wel tegen!

En wij? Sindsdien mogen wij sleutelkinderen zijn: mensen die op om het even welk uur thuis mogen komen in dat huis waar Petrus de sleutels van kreeg. Er ligt minstens altijd een sleutel onder de mat of op het afgesproken geheime plekje. Binnen ligt er een briefje op tafel met een warm WELKOM erop, én de opdracht om dat ook voor àndere thuiskomers te zijn, voor àlle andere thuiskomers...

De Sint-Caroluskerk: een plek die blijft leven

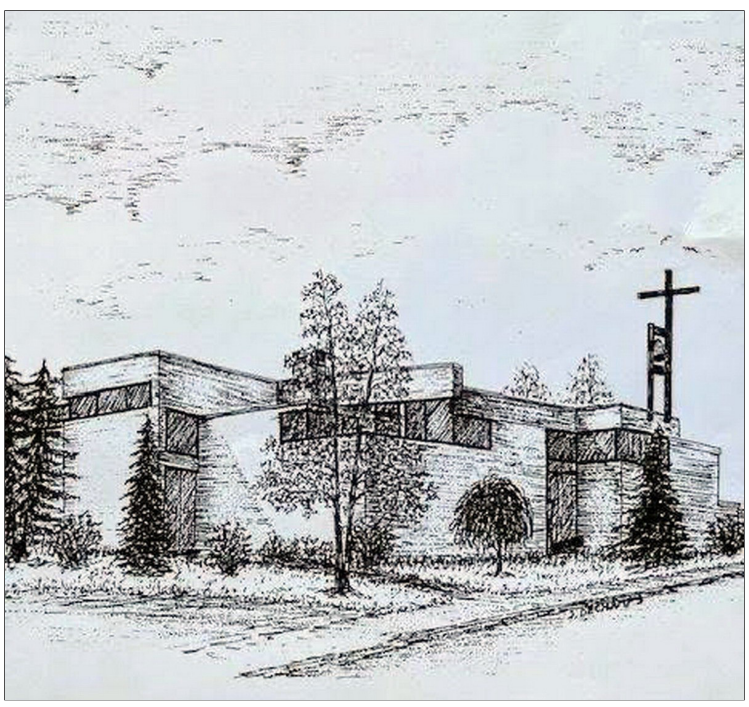

De Sint-Caroluskerk in Klein Langeveld, Holsbeek is meer dan een gebouw. Ze blijft een gewijde ruimte, een plaats van stilte, bezinning en verbondenheid. Ook al is er geen wekelijkse eucharistieviering meer, de kerk wil haar religieuze betekenis behouden én nieuwe kansen bieden aan de gemeenschap.

Daarom wil de kerkraad twee keer per maand alle geïnteresseerden, jong en oud, uitnodigen voor een eenvoudige, inspirerende bezinningsviering. In de geest van Taizé: met zang, muziek, een Bijbeltekst, stilte, gebed en ruimte om tot rust te komen. Geen ingewikkelde liturgie, maar een sobere en warme ontmoeting voor wie op zoek is naar verdieping, ongeacht leeftijd of achtergrond.
We nodigen jullie allen uit voor de eerste viering op donderdag 17 september 2026 om 20.00 uur. Iedereen is van harte welkom. Nadien plannen we de vieringen op de eerste en de derde donderdag van de maand.
Daarnaast stellen we de kerk graag open voor initiatieven die passen bij de eigenheid van deze bijzondere plek. Lezingen, concerten, tentoonstellingen, poëzie, koren, culturele activiteiten of andere verbindende projecten zijn welkom, op voorwaarde dat ze met respect omgaan met het karakter van onze kerk.

Bouw je met ons mee aan dit nieuwe verhaal? Heb je een idee of wil je zelf een initiatief organiseren? Neem dan gerust contact op met de kerkraad, via sint.carolus.holsbeek@gmail.com. Samen willen we onze kerk een plaats laten blijven waar mensen elkaar ontmoeten, geïnspireerd worden en tot rust kunnen komen.

CHIRO VLIERBEEK
Vlierbeekse Feesten

Vlierbeek leeft! Het weekend van 11, 12 en 13 september zal de Abdij van Vlierbeek naar jaarlijkse traditie bruisen van de activiteiten.

De Vlierbeekse Feesten zijn gegroeid tot een groot driedaags feestweekend waarbij honderden enthousiaste vrijwilligers een weekend lang de handen uit de mouwen steken en enkele duizenden mensen bereikt worden.

De Vlierbeekse Feesten zijn de hoogdagen binnen de Chiro van Vlierbeek. Ze brengt oude bekenden, buurtbewoners, en bevriende verenigingen samen in een ongedwongen en gezellige sfeer. Met
respect voor het unieke decor dat de Abdij van Vlierbeek ons biedt, kiezen we bewust voor rustige, familiale activiteiten.

De Chiro zorgt drie dagen voor ontspanning met deze gekende klassiekers: Comedy Night, rommelmarkt, quiz, wandelingen, dartstoernooi, een heus kinderdorp en bar&restaurant.

Meer info via www.vlierbeeksefeesten.be

BLAUWPUT IN CONCERT

Eenzaam zonder mij

Blic nodigt je uit voor de voorstelling
'EENZAAM ZONDER MIJ'
BEN SEGERS & MANU HUYLEBROECK
kaderend binnen : TE GEK!? OPEN GEEST

afspraak op Zaterdag 24 oktober 2026 om 20u15 in "Ontmoetingscentrum De Kring", Jozef Pierrestraat 60, 3010 Kessel-lo

Kaarten (18 €) via www.blauwputinconcert.be

Acteur **Ben Segers** deelt zijn kwetsbaarheid in de Te Gek!?-muziektheatertournee 'Eenzaam zonder mij', een aangrijpende muzikale voorstelling van acteur Ben Segers en muzikant Manu Huylebroeck.

Een persoonlijk verhaal over vallen, opstaan en opnieuw beginnen

In 'Eenzaam zonder mij' deelt Ben Segers – bekend van o.a. 'Safety First' en 'Dealer' – zijn eigen verhaal over psychische kwetsbaarheid.
De voorstelling toont een weg die begint bij de jarenlange ontkenning en het verbergen van gevoelens, en eindigt bij de moedige stap naar zelfaanvaarding.

Samen brengen ze een intieme, oprechte en muzikaal gedragen voorstelling. Een verhaal over kwetsbaarheid die kracht wordt, over de helende rol van muziek en poëzie, en over wat verbondenheid kan betekenen wanneer het leven donker kleurt.

Ben en Manu vertellen, spelen en zingen – samen, goed omringd – want precies daar, in gedeelde menselijkheid, begint vaak het echte herstel.